

ΠΟΥ 'ΜΟΥΝ ΜΙΤΣΗΣ ΤΖΙΑΙ ΒΟΣΚΑΡΙΝ...

Πα' στην Καυκάλλαν του Καμού ήπια νερόν στες λάντες,
στην δοξαμένην έμπλεξα τ' Άη Γιωρκού Ρηάτη,
στο Τερατσούν έκατσα τζι' είδα λαούς τζιαι φίθκια,
μέσα στον κόλυμπον τ' Οφκού έλουσα 'γιώ κουέλλες,
τζιαι με κοφίνες έπκιανα τ' ασιέλια τον σιειμώναν,
πού 'μουν μιτσής τζιαι ζάβαλλος, δέκα γρονών ροκόλιν.

Σύναξα ματσικόριδα, πουρούθκια τζιαι λαψάνες,
αγρέλια τζιαι των πέρτικων τ' αυκά που τες φουλιές τους,
μελισσοφάους τζιαι λαούς χωσμένους στες Καμπάνες.
Στον Τζιύλικαν, στην Περναρκάν, στον Δράκον έφα σύκα,
έκατσα στην Αγióπετραν τζιαι στον Προφήτ' Ηλίαν,
πού 'μουν μιτσής τζιαι μισταρκός, δέκα γρονών ροκόλιν.

Μα τώρα στα γεράματα, ξένος μέσ' στο χωρκόν μου,
θωρώ τους τόπους τους παλιούς τζιαι δεν τους αγνωρίζω,
τζι' ούλλον τζιαι θκιαλοίζουμαι τζιείν' την Φιλιάν την πρώτην.
Αχ, να 'τουν τζιαι να γίνουμουν τζιαι πάλε κοπελλούϊν,
με μιαν βουρκούν στην ράσιην μου τζι' έναν γλυτζιύν πηθκιαβλιν,
να 'μουν μιτσής τζιαι βοσκαρίν δέκα γρονών ροκόλιν.

Χάρης Μεττής